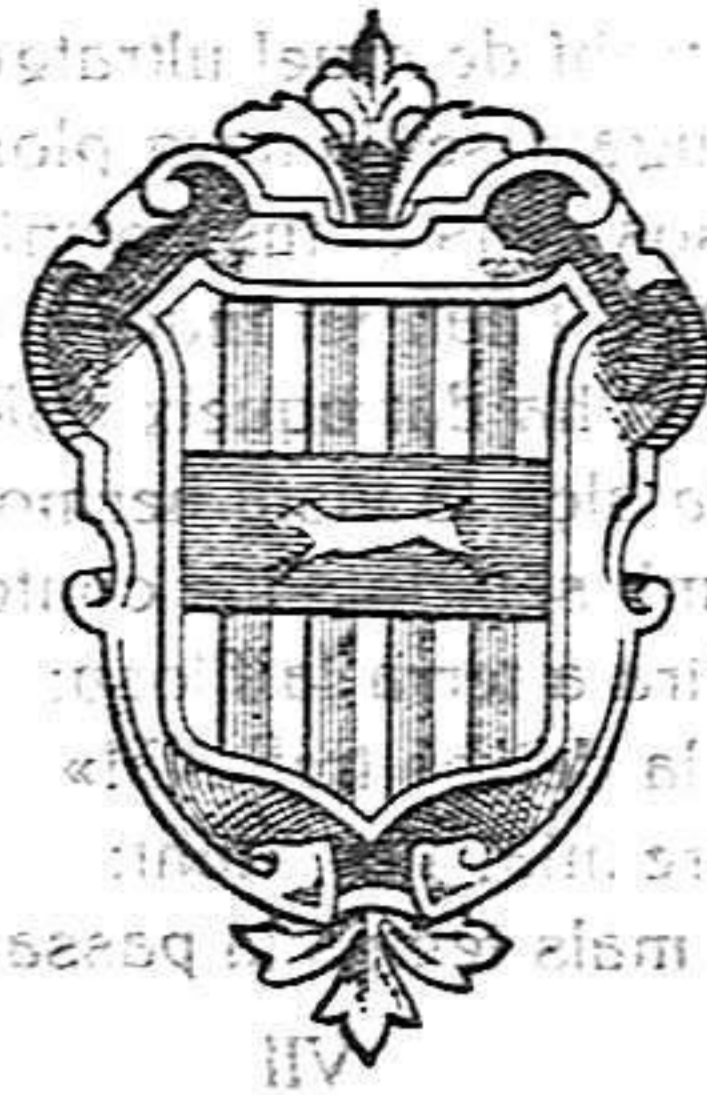


La Veu d'Inca



REDACCIO I ADMINISTRACIO
Murta, 5.—INCA.

Any IV

SETMANARI POPULAR
INCA 2 DE FEBRER DE 1918

Núm. 161

PAGAMENT A LA BASTRETA
Un trimestre Una pesseta

A LOS TRASNOCHADORES

Los que de cuando en cuando nos tomamos la molestia de recapacitar sobre el porqué de ciertas alteraciones orgánicas, que hoy son frequentísimas y antes eran apenas conocidas, nos vemos en la necesidad de admitir la influencia morbosa de las malas costumbres, y entre ellas la del trasnochar.

La ciencia de curar ha realizado extraordinarios progresos y sin embargo la mortalidad no decrece, sino que va en aumento progresivo. Aumenta especialmente en las grandes poblaciones, que están reputadas de mayor civilización, y esto evidentemente debe atribuirse a las malas costumbres. Estas suelen ser en mayor número, y peores en calidad, cuando las examinamos en las grandes urbes, y este concepto va íntimamente ligado con el de mayor morbilidad que observamos en las poblaciones llamadas de civilización y progreso. Este aumento de enfermedades en tales poblaciones es la que nos acarrea una mayor mortalidad, a pesar de los adelantos de la Medicina y de los preceptos de la Higiene, con sus altas tendencias previsoras, que no alcanzan a contrarrestar la viciación de costumbres en que se vive y el ambiente maléfico que se respira.

Hallamos una diferencia extraordinaria entre el hombre de campo y el de las ciudades.

El primero, trabajando al aire libre y acostumbándose metódica y ordenadamente a los elementos atmosféricos, va desarrollando un cuerpo vigoroso y resistente que le protege contra las causas morbosas.

El aire oxigenado y ozonizado que respira, purifica su sangre de ácido carbónico y de elementos tóxicos; su alimentación sobria le evita indigestiones, catarros gástricos y especialmente infecciones del tubo digestivo; la costumbre de acostarse a hora conveniente le permite suficiente descanso, para poder al día siguiente emprender el trabajo con energías recuperadas durante el sueño regular y bienhechor de la noche.

En el obrero de las ciudades, y quizá más aun en los que no son obreros, observamos aumentados los vicios y multiplicados los desórdenes en muy distintos conceptos.

El aire viciado de fabricas y talleres con millones de microorganismos engendrados de morbosidad no es apto para la purificación de la sangre, mayormente si tenemos en cuenta la multitud de pulmones que funcionan en las aglomeraciones humanas de las ciudades populosas; la alimentación excesivamente carnívora es muy apta para el desarrollo de infecciones gastro-intestinales y de la sangre; la pernicioso costumbre de trasnochar, acudiendo a tabernas, casinos, teatros y cines empeora más y más la resistencia del organismo, para toda clase de enfermedades infecciosas.

La civilización, tal como ordinariamente la conceptuamos, resulta impregnada de morbosidad y nos lleva con frecuencia a prácticas tan viciosas, que acaban por estar reñidas con la misma naturaleza humana; de ahí que a la civilización haya sido necesario y hasta indispensable auxiliarla con la Higiene.

Esta nos dice claramente que no debemos contrariar la ley natural, según la cual Dios nos dió el día para el trabajo y la noche para el descanso. Sería una aberración pensar que la luz del día y los rayos del Sol tuvieran, en el hombre, la finalidad de proporcionarle horas de descanso; otro tanto y en forma inversa podríamos decir respecto de la oscuridad de la noche.

A los que duermen todo el día y corren aventuras por la noche, cual si estuvieran emparentados con lechuzas o murciélagos, podría recordarles aquella frase de «pasar las noches de claro en claro y los días de turbio en turbio».

Los que trasnochan obligan ordinariamente a su cuerpo a ejecutar un trabajo excesivo, no reparan bien las fuerzas, empobrecen su sangre, digieren mal, su cerebro se debilita, su sistema nervioso se desequilibra, su aparato respiratorio se altera y todos sus órganos adquieren una languidez precursora de las más variadas enfermedades y de un modo especial una predisposición a la tuberculosis.

Hechas estas indicaciones y llevando la cuestión al terreno práctico, por lo que en Inca ocurre, no quiero hacer mención del Teatro Principal, cuyo empresario con el vivo deseo de contentar y recrear al público, tiene por finalidad el adaptarse a las corrientes que imperan. Quiero hacer resaltar los inconvenientes y males que acarrea

la viciosa costumbre que comento, para que fomen nota los Directores de los teatros del Circulo de Obreros Católicos y de los Hermanos de las Escuelas Cristianas, en donde se prolongan innecesariamente las funciones hasta altas horas de la noche.

Es necesario que en tales centros no se pierda jamás de vista la misión que les incumbe de educar, instruir y moralizar, y esta misión no queda bien cumplida cuando se fomentan prácticas viciosas perjudicando la salud de los concurrentes.

Un triste final de función es el que me ha sugerido estas consideraciones. Habíase representado el pasado Domingo en uno de ellos el drama «Los dos Sargentos» y todos quedábamos muy satisfechos. Eran las once de la noche. ¡Ojalá se hubiera apagado la electricidad y nos habríamos ido a la cama a hora conveniente con buena impresión para volver otro día!

Por la viciosa costumbre del trasnochar se quiso añadir el sainete «La sala encantada» y aquí fue Troya; porque aqueñi fué sainete, ni comedia. Resultó una ganada de mal género, que no educaba, que no instruía, que no moralizaba y por añadidura, resultaba un verdadero desastre bajo el punto de vista higiénico, en el más amplio sentido de la palabra.

No se molesten los aludidos con mis insinuaciones, porque no está en mi ánimo proporcionarles molestia alguna. Deseo tan solo, por considerarme amigo y casi de familia, llamarles la atención sobre el particular, para que procuren sustraerse en lo posible a la costumbre viciosa y detestable del trasnochar, que tantos males acarrea.

SEBASTIÁN AMENQUAL

LES CANDELES

Molts ignoren completament el significat de la cerimonia d'avui, de beneir les candeles a la iglesia. La importància no rau en el fet de la benedicció, sino en el de la llum que les candeles fan derivar. La benedicció és la santificació d'un element natural, la cera; la qual així, en cremar, devè tota plena de simbolisme. Perquè la llum significa el Crist, qui digué «jo so la llum del món» i la seva doctrina il·lumina tots els homes. Però en els actes litúrgics ha de cremar-hi llum, i de cera pura, per significar la presència de Crist. La llum de les candeles avui al·ludeix també al cant de Simeó quan rebé en sos braços el Salvador, al qual profetitzà que fóra la llum per a la redempció de les nacions...

LA FILOSA

I

Del casal de ma naxença
arrebassat per l'immensa
onada de l'ambició,
molts anys fa sortia un dia,
aucell que del niu fugia
per llençar-se a la buidò.
En la llinda de la porta
ma mare't'm despedí
i, en mig d'abraçada forta,
estes paraules va di:

«Mentres t'ú'l món vas voltant
aquí jo aniré filant.»

II

Quan, nin, en sa falda estava,
la veia ja que filava,
tot acallant lo meu plor:
i, en la vetlla silenciosa,
quan no veia la filosa,
somniajejava de por.
Jugant de llavors amb eines,
crexi jo al compàs del fus;
i he après lo nom de les feines
després del nom de Jesús.

Ma mare, això recordant,
riu i plora, tot filant.

III

«¿Per què t'canses tant? li deien
certs germans seus, quan la veien
sempre amb el fus en renou,
i ella, amb avara paraula,
deia sols: «Per dur pa a taula,
ma filosa sempre's mou.»
Els la rialla esclafien
aital resposta al senti:
los llavis d'ella's cloien
i la mà filava'l lli.
I ells rient encara estàn
i ella encara va filant.

IV

En fruit que la terra'ns dava
per la vida no bastava
quan lo temps era incliment,
i, aleshores, afanyosa,
treballava la filosa
i donava'l bastiment.
Mà la fam, traldora i muda,
així en nostra llar ha entrat,
castell ferm que en la batuda
un trist fus ha defensat.
Mare mia, ves filant,
que'ls mals temps prou tornaràn.

V

Com dot tret de casa meva,
el treball sens por ni treva
he anat jo escampant pel món;
de ma mare la filosa
va extenent-se ja rumbosa
com estela que no's fon.
Des de la rivera a l'illa,
des de l'illa al continent,
estela d'argent que brilla
a despit del mar i'l vent.
Mare mia, ves filant;
ja filosa's va fent gran.

VI

Quan torni del romiatge,

la trobí de cruel ultratge
axugant-se l'amarg plor;
a sos peus el fus dormia...
¿Que t'han fet mareta mia?
¿qui t'ha dat aqueix dolor?
Ella açà la vista hermosa
i amb senglòts me contestà:
«Mira a terra la filosa;
no la deixen treballà!»
Mare mia, ves filant;
los mals temps ja passaràn.

VII

Després d'ausència tan llarga,
sota la llàgrima amarga,
en son rostre vell lluí
he vist jo la juvenesa,
com ardent poesia impresa
sobre ròncet pergami.
I abastant sa harpa divina,
per matar son dolor fons,
de quan era gran regina
li he cantades cent cançons.
Mare mia, ves filant,
que'ls bons temps ja tornaràn.

VIII

«Germans meus encara's diuen,
i de mos afanys se riuen;
de mon treball fan desdeny,
ai, obrint la nostra frontera,
fan entrar la ma estrangera
que a morir de fam m'empeny.
Pàri jo la llançadora,
fills meus, vostra mà adormiu:
el treball que us enamora
dexau, ja, plegau moriu.»
Mes ella, en mig de son plant,
altre cop està filant.

IX

Mare mia, mare mia,
no't torbe la firantia
dels que's diuen tos germans,
que, enfremig de tots los pobles,
los que treballen són nobles,
los que treballen són grans.
Tot treball ha estat ta fama,
ton treball t'ha mantingut,
mira en ton rostre la flama
de l'eterna joventut.
Mare mia, ves filant,
que'ls mals temps ja passaràn

X

Vés filant. Sols la filosa
podrà fer-fe poderosa
entre'l bruit del món novell:
sols lo fus, ferm i indomable,
ha de fer inexpugnable
l'antic mur de ton castell.
Sols el fus, bella corona
de tes glories immortals,
ha de dur per terra i ona
lo penó dels quatre pals.
Mare mia, ves filant:
los bons temps ja tornaràn.

† LLUIS B. NADAL.

Del llibre recentment publicat per la «Il·lus-
tració Catalana.»

NOTES COMERCIALS AGRÍCOLES

INDUSTRIA NOVA
PELS AGRICULTORS

LAMENTAN-SE per tot arreu dels perjudi-
cis que causa la guerra Europea, tothom
deplora i discuteix la manca de molts pro-
ductes que fins ara ningú ho havia advertit
que venien de l'estranger.

Alguns fabricants ja han intentat crear
algunes d'aquelles indústries, encare que
poques, que fins ara no existien al nostre
país, i van arrelant-se aqueixes, deixant a
l'innovador grossos beneficis.

Crear una indústria completament des-
coneguda, equival a vèncer molts obstacles
que sols en els moments actuals en que
l'escassès del gènere i els preus creixents,
permet blincar amb facilitat.

Tant com duri oqueixa anormalitat, po-
drà l'industrial perfeccionar el negoci, tant
amb la tendència a produir barat com a fer
bones qualitats, i vindrà el dia en que
quan els productes estrangers tornin a cer-
car mercat a casa nostra, el trovaràn ja
provehit, si l'industrial ha sabut acreditar
el seu gènere.

Si el fabricant de certs productes ha tin-
gut que lluitar i lluita encare per a crear
aquell gènere, necessitant unes primeres
matèries molt distintes de les que tenia per
costum consumir, i un personal que no està
ensenyat; perquè els agricultors no poden
fer pendre una altre orientació a algunes de
les seves indústries? Cambi que serà molt
més favorable que a cap altre industrial, ja
que pot amb les mateixes matèries i mateix
personal, produir gènere que vendrà tres
vegades més car, i produint-lo quasi al
mateix preu.

Posem en revista les diferents indústries
que estàn entre les mans dels nostres agri-
cultors ramaders, i pensem un xic quin és
el bestiar que manca més, actualment, a
Espanya.

Arrivant a la producció de vaques de llei,
veiem que està molt limitada, ja que avans
de la guerra entraven anualment a Espanya
unes 20,000 vaques de Suïça i Holanda, pel
consum de les nostres poblacions.

Avui no es poden valdre els lleters d'a-
queixes vaques estrangeres, el que fa que
qualsevol vaca que no té cap raça i que es
vol dir lletera, ha arribat a pagar-se a uns
preus elevadíssims.

No cal per això creure que ha arribat el
moment de no donar importància a la cali-
tat, seria una grossa equivocació no tenir
en compte la puresa de les races; seria no
saber valdre'ns de l'ocasió que se'ns pre-
senta per a acreditar els nostres productes,
seria donar una prova de la nostre incapa-
citat; passada la època aqueixa, favorable
pel desentrellament d'una nova indústria,
els compradors de les nostres vaques tor-
narien a Suïça i Holanda per a adquirir a
preus exorbitants ço que nosaltres no hau-
riem volgut produir.

El primer, el fundamental de l'indústria,

(producció de vaques lleteres) ha d'ésser la puresa de raça, apartant-se sempre de la raça creuada Suïça i holandesa, que encara que siguin dugues bones races barrejades, totes dugues acaben per donar un mal producte que no manté mai els seus caràcters.

De les dugues races Suïces i Holandesas dir que una és millor que l'altre, seria potar-nos a una equivocació; les dugues són molt bones, criades cada una d'elles en el centre que'ls és favorable.

En la major part de la Catalunya montanyosa, la Suïça és la que sens dubte donarà sempre millors resultats, però en alguns punts a on l'animal ha de ser alimentat amb forraiges fets del cultiu intensiu, per exemple en les regions de plans i regadiu, la holandesa pot ser més ventajosa. En quant al consum d'aqueixes dugues races, l'una i l'altra trovaran sempre compradors de sobres.

Adquirides ja les vedelles de pura raça, i a ser possible coneixent la geneologia, ja tenim començada la base de la nostre indústria. Parlarem en el pròxim número de la marxa que ha de seguir el ramader per a obtenir els millors resultats econòmics.

J. POCH DE FELIU.

Del primer número de la revista catalana Agricultura

Fora Carnaval

L'idea de suprimir enguany el Carnaval guanya moltes de prossènts per tota Espanya, en vista de crítics circumstàncies que estàn atravesant. La mateixa Ciutat de Barcelona, per acord de l'Ajuntament suprimeix la colcada que organitzava, oferint premis a les millors carroces.

¿I a Inca que es pensa fer?

Si no fos per uns pocs balls aquí fa bastants d'anys que de fet està suprimint el Carnaval. Nostre Ajuntament es coronaria de glòria si iniciava la supressió de uns balls que per la classe de gent que hi assisteix ja han esdevenguts impopulars.

Vegins nostros lectors lo que diu nostro confrare de Madrid «El Universo» i si el bon exemple s'imposa per totes parts.

«Una iniciativa feliz del señor Arzobispo de Granada ha producido un gran movimiento de opinión contra las fiestas del Carnaval, siempre abominables, y mucho más en la dolorosa situación en que el mundo se halla.

Concretamente el Prelado de Granada ha pedido al Alcalde de aquella ciudad que, en atención a las críticas circunstancias por que España atraviesa se supriman los bailes de máscara.

También pidió el señor Meseguer y Cosca que no se consientan máscaras ni como parsas el Domingo de Piñata, por ser tiempo de Cuaresma, y como la semilla ha caído en tierra bien abonada, puede decirse que la propuesta ha sido aceptada por unanimidad.

«Juan de Aragón», con su veril estilo, hizo análoga demanda en «La Correspondencia de España».

«El Día», comentando la comunicación del citado señor Arzobispo, dice discretamente:

«Justa y oportuna, la petición del prelado granadino en estos momentos angustiosos debe ser acogida como una medida necesaria.

De un extremo a otro de la Península, se extiende la inquietud y cunde la alarma, ante la crisis, cada vez más aguda, y las dificultades, cada día más insuperables, que la vida ofrece.

Cuando el mundo entero se desangra, convulsionado en un vértigo de locura y i de crueldad; cuando nuestra nación, no ajena al espectáculo de horror que brinda Europa, sufre las consecuencias de la gran tragedia, y los pueblos paralizan su vida, y se escucha el clamoreo ansioso de las multitudes hambrientas, y se anuncia un porvenir de mayores dolores, es cruel y lamentable que las calles de estas ciudades, atezadas por la miseria, se llenen de alegres mascaradas y triunfe en ellas la risa grotesca de Arlequín.

Hambre, dolor, horas preñadas de un futuro que se presagia lleno de tristeza, agobian el espíritu patrio en el momento actual.

Sin actuar de profetas de ruina ni sentar plaza de augures pesimistas, parécenos que no son estas horas de España las más propicias al jocundo esparcimiento de los mascarones carnavalescos».

El notable escritor Manuel Machado ha dicho también en «El Liberal»

«Otra cosa que pasa para no volver nunca tal vez, es el Carnaval. Leo que en Coruña lo han olvidado, al menos por este año. Celebraré que este año, celebraré que este troble ejempló cunda, no sólo porque en verdad no estamos para chufas; no sólo porque no hay derecho de afrentar el dolor universal con la más estúpida de las algazaras; no sólo porque la razón de ser del Carnaval ha desaparecido sobradamente hace mucho tiempo; no sólo porque es grosero, y brutal, y vicioso; y absurdo el Carnaval en estos momentos... sino por no hacerme más esta obsesio-nante pregunta, que me asalta fieramente delante de toda máscara: ¿Qué tendrán en la cabeza—en vez de sesos—los que salen a la calle vestidos de mamarracho?».

El mismo «Socialista» se declara enemigo abierto de tan escandalosas fiestas.

Y «El Siglo Futuro» publica un artículo de fondo razonadísimo y muy documentado pidiendo la supresión total de fiestas tan profanas y pecaminosas.

Ante esta unanimidad de pareceres, creemos que es deber de conciencia del Gobierno impedir que las calles y plazas de España se vean en lo futuro escarnecidas con las grotescas y disólventes escenas del Carnaval».

DOCUMENTS IMPORTANTS

«Le Télégramme», de Toulouse, amb el títol de «Pourquoi nous avions païson», publica unes declaracions que en novembre de 1914 va fer en Gainaux a un periodista brasileny, i que foren publicades pel gran diari hongares «Az Est» fent grans elogis del famós polític francès.

Avui que aquest polític francès ha sigut tancat dins sa presó tenen una palpitant actualitat aquestes declaracions, que a continuació copiam:

«Nosra guerra en contra d'Alemanya és una absurditat i un crim. Si jo digués això a París, fóra lapidat; no obstant, això que dic és veritat. El principal culpable és en Delcassé, que no podia perdonar a l'emperador d'Alemanya el que l'hagués desbancat del ministeri quan esdevingué la crisi del Marroc. Nosaltres treiem les castanyes del foc per Inglaterra. Pel que toca a Rússia, mai no ens serà gens agrada. En la meua carrera ministerial, he treballat sempre per mantenir bones relacions amb Alemanya, per tal com era i soc convençut de que una al·liança entre la França i l'Alemanya és absolutament indispensable.

Quan els alemanys ens atacaren el darrer agost i vanen avançar fins a la Marna vaig pregar al Govern que firmàs la pau amb Alemanya, com més aviat millor, puix aleshores hauria estat cosa molt fàcil. L'emperador Guillem no desitjava altra cosa que esciatar Inglaterra i només demanava que li deixassin el pas lliure.

Si aleshores haguéssim accedit al seu desig, no hauriem perdut ni una colzada de territori i la Bèlgica encara tendria Rei.

A l'Eliseu, però, tots eren engegats no m'escollíren gens ni mica i m'han encarregat aquesta missió. Ara ja és massa tard, i l'Alemanya és invencible. El moment històric ha passat.»

Noves d'Inca

Dia 22 de desembre passat deixà de ser Jutge de 1.ª instància del partit d'Inca el Sr. D. Ignacio de Lecea y Grijalba, per haver estat destinat a l'el Jutjat del districte de la Catedral de Palma; però la seva família ha continuat visquent en aquesta ciutat fins divendres, primer del corrent mes, que, en el tren de la una menes cuàrt, s'en anaren definitivament cap a Ciutat.

Ja diguerem que per la conducta exemplar observada per l'ex-Jutge d'Inca, qui exercí el càrrec amb gran acert, s'havia conquerit les simpaties de tots els inquers sense cap excepció. Això quedà confirmat amb la despedida afectuosa que li tributà aquesta població, acudint a l'estació ferroviària persones de totes les classes socials.

Allà hi verem el Coronell D. Rafael Romero amb una nombrosa comissió de jefes y oficials del Regiment d'Inca; l'Ajuntament d'aquesta ciutat presidit del Tinent

de Batle D. Bartomeu Payeras; el jutge municipal i advocat D. Miquel Pujades; Secretari judicial D. Pere J. Serra; els Norris Srs. Vidal y Rosselló; els Missers Srs. Amengual, Barceló y Armengol; el Diputat provincial D. Domingo Alzina; el Registrador de la propietat D. Miquel Rato; els Oficials de Secretaria y Procuradors del Jutjat de 1.^a instància i altres senyors que no anomenam. També hi havia una bona representació de senyores que despedí especialment a D.^a Maria de Lederma esposa del Sr. Lecea

Mediant brillants oposicions verificades en la Universitat de Barcelona ha obtingut l'Escola Nacional de Nines de la capital d'Ervissa D.^a Maciana M.^a Vidal Pons, filla del Mestre Llubi D. Juan.

Saludam a la nova Mestra tot donant-li l'enhorabona i fent-la estensiva a sos pares.

Dimars llicenciaren els reclutes ascendants de cupo que estaven aprenent la instrucció militar an aquesta Guarnició.

Demà vespre en el teatre del Circol d'Obrers Catòlics tornaran posar en escena el moralitzador drama *Com les olives*.

«El Sindicat Obrer la Pau» demà dia 3 celebrará sa festa Patronal que dedica a N.^a S.^a de la Pau. Consistirà amb un ofici que tendrà lloc a San Francesc i un dinar familiar que es farà en el Circol d'Obrers Catòlics.

Desde les passades festes de Navidat fallit d'alguna greuedat D.^a Maria Bennassar de Son Frara.

De veres sentim la dolència de tant distingida i bondadosa Senyora i pregam a Deu nostre Senyor pel seu prompte restabliment.

Durant el més de gener s'han fetes a Inca 68 instalacions de electricitat i mes de 80 que s'en tenen demanades.

Són estats nomenats pel Sr. Bisbe, Mossèn Miquel Pujadas Ferrer, Rector de l'Oratori de Santa Magdalena i Mossèn Josep Aguiló, Rector de la església de San Domingo.

Los felicitem.

A Sant Domingo, el dijous Llarder s'esposarà el Santíssim per fer els actes de desagravi que s'acostumen fer tots els anys.

Ahir hi va haver una sensible desgràcia a una pedrera de ciment del Puig Ferrer d'aquest terme. Desembancalaren uns terrers ferint greument a un treballador que ens diven que acaba de morir.

El desgraciat obrer és un fill de família

de 26 anys anomenat en Francesc de Ca'n Pere Pau.

Demà, dia 3, es celebrará a la Parròquia la festa de Sant Blai.

A les 9 i mitja, obans de l'ofici, es farà la bendició de fruits, i el capvespre, les uncions de s'oli en els devots del Sant.

Preus de nostro Mercat

Bessó	a	68'00	el quinta
Blat	a	25'50	la cortera
Xexa	a	26'50	id.
Sivada	a	13'50	id.
Id. forastera	a	00'00	id.
Ordi	a	17'00	id.
Id. foraster	a	00'00	id.
Faves pera cuinar	a	26'00	id.
Id. per bestia	a	25'00	id.
Blat de les Indies	a	27'00	id.
Monjetes de confit	a	45'00	id.
Id. B'anques	a	44'00	id.
Siurons	a	34'00	id.
Fasols	a	00'00	id.
Garroves	a	8'50	el quinta

LLIBRERIA

CARRER DE LA MURTA, 5—INCA

Dezesse Obres Reunidas

Urbanidad y buenas maneras del sacerdote por L. Branchereau, superior del Seminario de Orleans—Traducción hecha sobre la décima edición francesa por el P. Dionisio Fierro Gasca, escolapio. ---Segunda edición corregida.--- Preu: Encudernat 4'50 ptes

Pedagogia Educacion y Didactica Pedagógica por D. Francisco Ballesteros y Márquez, Regente de la escuela graduada y profesor de práctica de la enseñanza en la Normal de Maestros de Málaga.--- Novena Edición, aumentada y corregida.---Preu: en rústica 8 ptes.

D'aci d'allà Magazine mensual surt el dia 10 Preu: 1 pta, per la subscripció 14 ptes anuals.

Els números extraordinaris, que costaran dues pesetes seran repartits gratis als senyors subscriptors.

Aquesta revista tendrà, coma minimum 96 planes, de format 24 X17 cms., tirada sobre paper sanitat; i contendrà algunes tricòmies, fora de text, dels monuments i belleses mes notables de Catalunya.

An aquesta llibreria s'encarreguen de les subscripcions

L'Editorial Catalana s'ha proposat editar baix el titol de *Biblioteca Catalana* les obres millors, traduïdes pels millors escriptors de Catalunya.

Además de les obres mestres, contendrà aquesta Biblioteca les obres capdals dels autors de ca-nostre, així antics com moderns, i, además les novel·les més interessants i de més anomenada de tot el mon.

Els volums tendran un format de 19X12 i mitg cms., i aniran, impresos sobre paper ploma, a dues tintes i elegantment ornamentats.

Un volum valdrà 2 ptes.-- Subscripció anual isolada (12 volums) 22 Ptes. i sortirà un volum mensual

Han estat designats per la sortida immediata, entre altres, els següents toms:

Eneida per Virgili (2 volums) traducció de Mn. Llorenç Ribes.

Odisea per Homer (2 volums) trad. de D. Carles Ribes:

Iliada per Homer (2 volums) trad. de D. Carles Ribes.

La Divina Comedia d'En Dant.

El Parais Perdut d'En Milton.

Histories Magiques i Les Mil i una nit d'En Andersen.

I moltes altres que no anomenam per la seva llargària.

L'Eneida ha sortit ja, i esta a disposició del públic an aquesta llibreria a on també s'admetran subscripcions.

¿TENEIS SABAÑONES, SEDAS O PENELLONS?
usad el

Grañol Grau

que es el remedio poderoso para Curar dicha enfermedad.

Se vende en todas las farmacias

Depósito general: Grau Farmacéutico—Plaza Mayor 21 y 22. INCA, (Mallorca), y en Palma, Centro Farmacéutico.

AVIS

Sa Llibreria Relligiosa d'En Ernest Frau, que estava a sa costa d'en Brossa n.º 19, Palma, s'ha mudada; en es carré d'en Jovellanos n.º 5, entre es Born i es carré d'es Paraires, devant Can Tomeu.

DIETARIOS DE 1918

SE VENDEN EN ESTA IMPRENTA

CLASSES DE PREPARACIÓ

pel

MAGISTERI

Informes: An aquesta Llibreria.

Estampes del Cor de Jesús desde un metre fins a tamany tarjeta. Preus segons classes i mides.